

E. B. WHITE

La teranyina de la Carlota

Il·lustracions de Núria Giralt Clausells

Traducció de Marc Donat

El jardí secret
de VIENA

Titol original: *Charlotte's Web*
© del text: E. B. White, 1952; renovat el 1980
Primera edició: març del 2016
© de la traducció: Marc Donat Balcells, 2016
© de les il·lustracions: Núria Giralt Clausells, 2016
© de les característiques d'aquesta edició:
Viena Edicions
Tuset, 13 - 08006 Barcelona
Tel. 93 453 55 00 — viena@vienaeditorial.com
www.vienaeditorial.com
Disseny d'interior i coberta: Andy Noguerón
ISBN: 978-84-8330-884-4
Dipòsit legal: B 4829-2016
Fotocomposició: Alfa
Impressió i enquadernació: Liberdúplex

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública
o transmissió d'aquesta obra només pot ser realitzada
amb l'autorització dels seus titulars,
llevat de l'excepció prevista per la llei.
Dirigiu-vos a CEDRO (www.cedro.org)
si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra.

← ☛ Índex ☛ ←

1. Abans d'esmorzar	9
2. En Wilbur	14
3. La fugida	18
4. Soledat.....	27
5. La Carlota	33
6. Dies d'estiu	42
7. Males notícies	47
8. Una conversa a casa	51
9. La bravata d'en Wilbur	54
10. Una explosió	64
11. El miracle	73
12. Una reunió	81
13. Bons progressos.....	86
14. El doctor Dorian.....	96

15. Els grills	103
16. Cap a la fira	108
17. El col·lega.....	119
18. La fresca del vespre.....	125
19. El sac d'ous	131
20. L'hora de la victòria	140
21. L'últim dia	147
22. Un vent càlid.....	155

Abans d'esmorzar

 n va el pare, amb la destral? —va preguntar la Fern a la mare mentre paraven taula per esmorzar.

—Al corral —va respondre la senyora Arable—. Aquesta nit han nascut uns quants garrins.

—No sé per què necessita una destral... —va continuar la Fern, que només tenia vuit anys.

—Doncs... —va dir la mare—, un dels garrins ha nascut renoc. És esquifit i està molt dèbil i no ens servirà per a res. És per això que el pare ha decidit desfer-se'n.

—Desfer-se'n? —va cridar la Fern—. Vols dir matar-lo? Només perquè és més petits que els altres?

La senyora Arable va deixar la gerra de llet sobre la taula.

—No cridis, Fern! —li va dir—. El pare sap el que es fa. De totes maneres, el més segur és que el garrí s'acabi morint.

La Fern va apartar la cadira que tenia al davant i va sortir corrents. L'herba estava humida i la terra feia olor de primavera. La Fern tenia les vambes molles quan va atrapar el seu pare.

—Sisplau, no el matis! —va implorar-li—, no és just.

El senyor Arable es va aturar.

—Fern —va dir amb calma—, hauràs d'aprendre a controlar-te.

—Controlar-me? —va cridar la nena—. Això és una qüestió de vida o mort, i tu em parles de controlar-me.

Les llàgrimes li queien galtes avall, i es va arrapar a la destral intentant-la prendre al pare.

—Fern —va dir el senyor Arable—, en sé més que tu, de criar una ventrada de garrins. Un de dèbil dóna molta feina. Ara vés-te'n!

—Però no és just —feia plorant—. El garrí no té cap culpa d'haver nascut petit, oi? Si fos jo la que hagués nascut molt petita, m'hauries matat?

El senyor Arable va somriure.

—Esclar que no —li va dir mirant-se-la amb amor—, però això és diferent. Una cosa és una nena i l'altra és un garrí renoc.

—Jo no hi veig cap diferència —va respondre la Fern, encara penjada de la destral—. És la injustícia més gran que he sentit mai.

La curiositat es va dibuixar a la cara d'en John Arable. Ell també semblava a punt de plorar.

—D'acord —li va dir—. Vés a casa i jo et portaré el garrí quan torni. Et deixaré que el criïs amb biberó, com un nadó. Així veuràs quins problemes et pot donar.

Quan al cap de mitja hora el senyor Arable va tornar a casa, duia una capsa de cartró sota el braç. La Fern era a dalt canviant-se les sabates. La taula per esmorzar estava parada, i la

cuina feia olor de cafè, de cansalada, de guix humit i de la fusta cremada als fogons.

—Deixa-l'hi a la cadira —li va dir la senyora Arable. El seu marit va posar la capsa al lloc de la Fern. Després va rentar-se les mans a la pica i se les va eixugar amb la tovallola.

La Fern va baixar les escales a poc a poc. Tenia els ulls vermells d'haver plorat. Mentre s'acostava a la cadira, va veure com la capsa tremolava i va sentir com la grataven des de dins. Va mirar el pare, després va aixecar la tapa de la capsa. A dins, mirant-se-la, hi havia un garrinet acabat de néixer. Era blanc. La llum del matí li queia damunt les orelles i les tornava de color rosa.

—Tot teu —li va dir el senyor Arable—. Salvat d'una mort prematura. I que Déu em perdoni per aquesta bogeria.

La Fern no podia apartar els ulls del garrinet.

—Oh —va murmurar—. Oh, mireu-lo. És absolutament perfecte.

Va tancar la capsa amb cura. Primer va fer un petó al pare, després a la mare. Aleshores va tornar a obrir la capsa, va treure'n el garrí i se'l va acostar. En aquell moment el seu germà Avery va entrar a la cuina. L'Avery tenia deu anys i anava ben armat. En una mà hi duia una escopeta d'aire comprimit i a l'altra un punyal de fusta.

—Què és això? —va preguntar—. Què és el que té la Fern?

—Un convidat a esmorzar —li va respondre la senyora Arable—. Renta't les mans i la cara, Avery!

—Ensenya-me'l —va fer l'Avery abaixant l'escopeta—. D'aquesta misèria, en dieu porc? És un exemplar ben estrany, és més petit que una rata albina.

—Renta't i esmorza, Avery! —li va dir la mare—. L'autobús de l'escola passarà d'aquí a mitja hora.

—Puc tenir un porc jo també, papa? —va preguntar-li l'Avery.

—No, jo només reparteixo porcs als que es desperten ben dematí —va contestar-li el senyor Arable—. La Fern estava llevada a trenc d'alba, intentant arreglar les injustícies del món. I gràcies a això ara té un porc. Un d'esquifit, és cert, però un porc. Això només et demostra el que li pot passar a algú que s'aixeca del llit ben d'hora. I ara mengem!

Però la Fern no podia esmorzar fins que el seu porc no s'hagués pres una mica de llet. La senyora Arable va agafar un biberó i una tetina de goma. Va omplir-lo de llet calentona, va encaixar-hi la tetina i el va passar a la Fern.

—Dóna-li l'esmorzar! —li va dir.

Al cap d'un moment, la Fern estava asseguda a terra en un racó de la cuina amb el nadó a la falda, ensenyant-li a prendre's el biberó. El garrí, tot i que era petit, tenia molta gana i s'hi va agafar de seguida.

L'autobús escolar va tocar el clàxon des de la carretera.

—Correu! —els va ordenar la senyora Arable, traient el porc a la Fern i posant-li una rosquilla a la mà. L'Avery va agafar l'escopeta i una altra rosquilla.

Els nens van córrer fins a la carretera i van pujar a l'autobús. La Fern no va fer cas als seus companys. Es va asseure i es va posar a mirar per la finestra, pensant que el món era meravellós i que tenia molta sort d'haver-se de fer càrrec tota sola d'un porquet. Quan l'autobús va arribar a l'escola, la Fern ja tenia nom per a l'animal, havia triat el més bonic de tots els que havia estat pensant.

—Es dirà Wilbur —va dir-se ben fluixet.

I continuava pensant en el porquet quan la mestra li va demanar:

—Fern, quina és la capital de Pennsilvània?

—Wilbur —va contestar la Fern, encara als núvols.

Els companys van riure i ella es va posar vermella.

